

Λαμαρτίνον, Βερίε, Βονάλ, Βίκτωρα Ουγώ, Μαρτινιάκ, Γεράρδον, Γρῶ, Πάερ, Νοδιέ, Σουμέ, 'Ανσελῶ, 'Απονύ, Δενοάγι, Φερουβίνην, Δαρλεγκούρ, τὴν Δελφίνα Γκὲ καὶ ἄλλα διακεκριμένα πρόσωπα ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα ἤνοιξαν οἱ Βορδόνης, Τζουκέλης καὶ Σαντίνης διὰ τῆς Τριψιδίας Pappataci ἐκ τοῦ μελοδράματος «L' Italiana in Algieri». Ἡ δὲ δεσποινὶς Moke (βραδυτέρον Πλέγελ) ἐξετέλεσε θαυμασίως μίαν Sonate τοῦ Beethoven καὶ ἄλλοι ἐψάλλον ἄλλα ἀριστουργήματα.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῶν δύο φαινοτάτων τῆς ἐποχῆς ἀστέρων.

Ὁ ἀθάνατος Ῥοσίνης ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἡ Sontag συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου ἔψαλε τὴν μονωδίαν «Una voce poco fa» ἐκ τοῦ μελοδράματος «ὁ κουρεὺς τῆς Σιδύλλης». Κατόπιν δ' ἡ Malibran ἔψαλε τὴν μονωδίαν «Di piacer mi balza il cor» ἐκ τοῦ μελοδράματος «La gazza ladra».

Οὐδέποτε ἐψάλλσαν τελειότερον ἀμφοτέρα τ' ἀριστουργήματα ταῦτα τοῦ Ῥοσίνη.

Μετά τινα διακοπὴν καθ' ἣν οἱ μεγαλείτεροι ἔπαινοι ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τὰς περιωνύμους αὐτὰς αἰδοῦς, ἤρξαντο ψάλλουσαι ὁμοῦ, συνοδευόντος τοῦ Ῥοσίνη διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὴν ἐκ τοῦ μελοδράματός του «Σεμίραμις» διωδίαν Eh! ben, a te ferisci! 'Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ περίφημον Andante «Giorno d'orrore» καὶ αἱ ἐκεῖναι δύο μοναδικαὶ φωναὶ τῶν ἠνώθησαν εἰς τὸ «T'arresta o Dio...» τὸ ἀκροατήριόν των ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ ἄσμα τῶν μεγάλων αὐτῶν αἰδῶν τῆς ἐποχῆς.

— Εἶνε δυνατόν ν' ἀποστρέψετε ἀλλήλας, ἀνέκραξε κατενθουσιασθεὶς ὁ Λαμαρτίνος, σείς αἵτινες ὁμοῦ ψάλλουσαι κρατεῖτε ἐπὶ τόσῃ ἡδὴ ὥραν ἐν ἐκστάσει καὶ ἔνδακρυ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων τὸ ἀκροατήριόν σας;

Δὲν εἶχεν εἰσέτι τελειώσει τὰς λέξεις του ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Ῥοσίνης ἀρπάσας τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγκάλην του!

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ, ἀνέκραξεν. Ἀσπασθῆτε ἀλλήλας!

Ἡ Sontag ἠσπασθη τὴν Malibran. Ἄλλ' αὕτη εἶπε τῷ Ῥοσίνη.

— Διδάσκαλε! δύσκολον τὸ ν' ἀσπασθῇ τις ἀνταγωνιστὴν του.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΙΑΠΩΝΙΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ σπουδαίου τούτου Κράτους τῆς Οἰκουμένης δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους. Ἡ πρώτη ἀρχεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ λήγει μέχρι τοῦ 1200 π. Χ. αἰῶνος, εἶνε δὲ τόσῃ ἀναμειγμένη μετὰ μύθων, ὥστε ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψεύδους.

Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν εἰσῆχθη κατὰ τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα, εἰ καὶ οἱ Ἰάπωνες ἱστορικοὶ ἀναβιβάζουσιν αὐτὴν εἰς τὸν 8ον.

Τὸ 1240 π. Χ. εἰσῆλθασεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν θεὸς τις ἐκ Κίνας πολεμιστὴς καλούμενος Σιμνοῦ, οὗτος δ' ἀνῆγειρε τὸν πρῶτον ναὸν εἰς τὴν βασιλίσαν ἡλίον καὶ ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἡγεμόνα τῆς χώρας.

Μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος ὁ πολιτισμὸς τῆς βορείου Ἰαπωνίας ἦτο ἐντελὴς Κινεζικὸς, ἐκ τούτου δὲ ὡς καὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν κατοίκων, ὑποτίθεται ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου μετηγάγευσαν ἐκ Κίνας.

Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ Μικάδος ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ἀπόγονος τῆς δυναστείας τοῦ Τζιμνοῦ, τοῦ πρώτου Μικάδου ἢ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐβασίλευσε κατὰ τὸ 660 π. Χ.

Ἡ δευτέρα περίοδος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1143 καὶ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ 1853, ἥτοι ἐπὶ 700 περίπου ἔτη. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον

ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ἱστορίας τῆς Ἰαπωνίας χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1549 μ. Χ. ὅτε ὁ Φραγκίσκος Ξαβιέρος, Πορτογάλος Ἰησοῦιτης, μετέβη ἐκεῖ μετ' ἄλλων τινῶν ὡς Παπικὸς ἱεραπόστολος. Τοὺς ἱεραποστόλους τούτους ἐδέχθη ὁ αὐτοκράτωρ λίαν φιλοφρόνως, ἐντὸς μικροῦ δὲ ἡ Παπικὴ θρησκεία ἐξηπλώθη καθ' ὅλην τὴν νῆσον, ὥστε τὸ 1553 εὐρίσκομεν ἐν Ἰαπωνίᾳ 250 ἐκκλησίας καὶ 13 θεολογικὰ σχολεῖα. Τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ αὐτοκράτωρ ἐστειλε πρεσβευτὴν εἰς Ῥώμην, ἵνα βεβαιώσῃ τὸν Πάπαν περὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἑδραν.

Τὸν ἀποκλεισμόν τῆς χώρας εἰς τὰλλα ἔθνη τῆς Γῆς ἤρην ὁ Ἀμερικανὸς πλοίαρχος Πέρρος, τῷ 1853. Οὗτος κατάρθωσε ν' ἀνοιχθῶσι διάφοροι λιμένες τῆς Ἰαπωνίας εἰς τοὺς ξένους, εἰσαγαγόντας τὸν χριστιανικὸν πολιτισμόν, ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ ὁποῦ γιγαντιαίους βήμασιν ἔκτοτε προβαίνει ἡ Ἰαπωνία.

ΜΕΞΙΚΟΝ

Τὸ Μεξικὸν εἶνε 2,000 μιλίων τὸ μήκος καὶ 1,000 τὸ πλάτος, ἔχει δ' ἐμβαδὸν 761,000 τετραγ. μιλίων. Τὸ πολίτευμά του εἶνε δημοκρατικόν, περιλαμβάνει δὲ 27 Πολιτείας ἐκτὸς τῆς κάτω Καλλιφορνίας καὶ τῆς Ἀμφικτυονικῆς περιοχῆς, εἰς ἣν κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Δημοκρατίας. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Μεξικοῦ ἀναβαίνει εἰς 20 περίπου ἑκατομμύρια.

Τὸ Μεξικὸν περιέχει 18 πόλεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ὑπὲρ τὰς 80,000 κατοίκων· περὶ τὸ ἡμισυ τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας, οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι ἢ μικτὴ φυλὴ ἐξ Εὐρωπαίων καὶ Ἰθαγενῶν.

Περὶ τοῦ Μεξικοῦ περὶ τῆς κατακτίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν δὲν γινώριζομεν σχεδὸν τίποτε. Οἱ αὐτόχθονες εὐρέθησαν ὅτι ἦσαν κάτοχοι ἱκανοῦ βαθμοῦ πολιτισμοῦ καὶ τεχνῶν, αἱ οἰκίαι των ἦσαν καλῶς κατεσκευασμέναι καὶ ἀπετέλουν πόλεις, ἐχούσας καλῶς ὀργανισμένην κυβέρνησιν, μὲ βασιλέα ἐπὶ κεφαλῇ.

Ἡ ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας ἀνεξαρτησία τοῦ Μεξικοῦ ἐπετεύχθη τῷ 1810 μετὰ πολλῶν ἐτῶν αἱματηρῶν ἀγῶνα. Ἐκτοτε συνέβησαν πολλαὶ καὶ διάφοροι ἐπαναστάσεις καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἕνεκα τῆς φιλοδοξίας καὶ φιλαρχίας τῶν πρωτευόντων προσώπων τῆς χώρας, καὶ ἰδίως στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀρχικὴ θρησκεία τῶν κατοίκων ἦτο θρησκεία τρόμου. Ἡ ἀνθρωποφασία ἀπετέλει μίαν τῶν κυρίων αὐτῆς τελετῶν ὧν ἀρχεῖ δ' εἰσέτι ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Μεξικοῦ κορμὸς τις ἐύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐκόπτοντο διὰ πελέκως αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀνθρωπίνων θυμάτων. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι περὶ τὰς 20,000 ἀνθρωποὶ ἐθυσιάζοντο κατ' ἔτος, ἅπαντες δ' οὗτοι ἦσαν αἰχμάλωτοι.

Ἡ Παπικὴ ἐκκλησία ἰδρύθη κατὰ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ Μεξικοῦ ὑπὸ τοῦ Κορτέζ, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Ὅπως δὲ εἰς ἄλλας χώρας οὕτω καὶ ἐν Μεξικῷ, ἡ δεσποτεία τῆς ὑπῆρξε σκληρά, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ Ζουαρέζ 1867 ἡ μετὰ τῆς Πολιτείας ἔνωσις αὐτῆς διελύθη καὶ ἔκτοτε ἐπικρατεῖ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καθ' ὅλον τὸ Μεξικόν. Ὁ χωρισμὸς οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας ἐκυρώθη διὰ ψηφίσματος τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας τῷ 1874.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Ὁ Γηλούχ, ἵνα ἐξάπτῃ τὴν φαντασίαν του καὶ μεθίσταται εἰς τὴν Ταυρίδα καὶ τὴν Σπάρτην, εἶχεν ἀνάγκην νὰ κάθῃται ἐν μέσῳ λειμῶνος· ἐκεῖ δὲ, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ὑπὸ τὰς φλογούσας ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἔχων ἐνώπιόν του μὲν τὸ κλειδοκύμβαλον, εἰς δὲ τὰ πλάγια του δύο φιάλας καμπανίτου, ἔγραφε τὰς δύο Ἰφιγενείας, τοὺς θρήνους τοῦ Ὀρφέως καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Πάριδος.

— 'Ο Σάρτης, ἐξ ἐναντίας, εἶχεν ἀνάγκην μεγάλου, κενοῦ, σκοτεινοῦ καὶ ἀμυδρῶς φωτιζομένου διὰ λυχνίας ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου θαλάμου· δὲν ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ μουσικούς τόνους ἢ ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῇ σιγῇ. Τοιοῦτῳ τρόπῳ, ἔγραψε τὸν *Μέδοντα*, τὸ βρονδῶ 'Ελπίς μου καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν ᾠμάτων *Γλυκεῖα ἐξοχή*.

— 'Ο Σαλιέρης, ὁ φιλόσοφος μουσικός, ἴν' ἀναζωγονῇ τὴν φανσίαν τοῦ ὤφειλε νὰ διατρέχῃ τὰς μᾶλλον συχναζόμενας ὁδοὺς τῆς πόλεως, τρώγων γλυκίσματα, κρατῶν δ' ἀνὰ χεῖρας τὸ σημειωματάριον καὶ μολυβδοκόνδυλον, ἐσημειωνεν ἐν αὐτῷ τὰς διὰ τοῦ νοός του διερχομένας εὐτυχεῖς ιδέας.

— 'Ο Πάερ ἀστειευόμενος μετὰ τῶν φίλων του, συνομιλῶν περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐπιπλήττων τὰ τέκνα του καὶ δίδων προσταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας, φιλονικῶν μετὰ τῆς συζύγου του ἢ τῆς μαγείρου καὶ θωπεύων τὸν κύνα ἢ τὸν ἀντιγραφέα του, ἔγραψε τὴν *Καμίλλαν* καὶ τὸν *Ἀχιλλέα*.

— 'Ο Σιμαρόζας ἐπίσης ἠγάπα τὸν θόρυβον, ἠθελε δ' ὅτε συνέθετε νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ τῶν φίλων του. Τοιοῦτοτρόπως ἔγραψε τοὺς *Ορατίους* καὶ *Κουριατίους* καὶ τὸν *Μυστικὸν γάμον*, δύο ἔργα, τὰ ὅποια (παρά τινι ἀνακρίδειαν ἐκφράσεως) εἶνε τὸ μὲν τὸ μέγα, τὸ πλουσιώτερον καὶ πρωτοτυπότερον μελόδραμα, τὸ δὲ τὸ πρῶτον κωμικὸν μελόδραμα τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου.

— 'Ο Σακκίνης, ἐὰν δὲν εὕρισκετο πλησίον τῆς ὥρας του καὶ ἂν τὰ γατάκια του δὲν ἔπαιζον περὶ αὐτοῦ, δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ ἕν ἔσμα. Τῷ ὄντι δ' ἡ τερπνὴ καὶ ἐλκυστικὴ μουσικὴ του φέρει τὰ ἴχνη τῆς ἀγαπητῆς καὶ παιδρᾶς ταύτης συντροφίας.

— 'Ο Παϊζιέλλος, ὅτε συνέθετε, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς κλίνης. Οὕτω, λοιπόν, μετὰ τῶν σινδόνων ἐγεννήθησαν ἡ *Νίνα*, ὁ *Κουρέυς* τῆς *Σεβίλλης*, ἡ *Ὁρεινὴ* καὶ τόσα ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ἀμιμήτου ταύτης μεγαλοφυΐας.

— Ἡ ἀνάγνωσις τεμαχίου τοῦ *Ἀγίου Πέτρου* ἢ κλασικοῦ λατίνου συγγραφέως ἦτο ἀναγκαία εἰς τὸν *Τζιγκαρέλλην*, ἴν' αὐτοσχεδιάσῃ, καὶ ἀναπτύξῃ ἀκολούθως ἐλόκληρον πρᾶξιν τοῦ *Πύρρου* ἢ τοῦ *Ρωμαίου* καὶ τῆς *Γουλιέττας*.

— 'Ο *Ἀνφόσσης* εἶχεν ἀδελφόν, πολλὰ ὑποσχόμενον, ἀλλ' ἀποθανόντα νέον. 'Ο μουσικοσυνθέτης οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ οὐδ' ἓνα τόνον, ἐὰν μὴ περιεστοιχίζετο ὑπὸ ἐψημένων καπνονίων, ὑπὸ καπνιζόντων ἀλάντων χοιρομηρίων καὶ σιφάδων.

— 'Ο *Ἀῦδν*, μόνος ὡς ὁ *Νεῦτων*, περιηγεῖτο τοὺς οὐρανούς,

χωρὶς νὰ παραιτῇ τὸ κάθισμά του, φέρον τὸν δακτύλιον τοῦ *Φρειδερίκου* εἰς τὸν δάκτυλον, ὡς ἐὰν ἦτο ὁ τῆς *Ἀγγελικῆς*, ὅστις, ἐνῷ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν φέροντα αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὰ πάντα, καθίστα αὐτὸν ἀόρατον. Μὴ ἔχουσα ἀνάγκην ἐτέρων διεγερτικῶν ἢ φαντασία του μετέφερεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν ἀγγέλων καὶ ἐγνώριζεν αὐτῷ τὰς πηγὰς τῆς θείας ἁρμονίας!

ΣΚΕΨΕΙΣ

— 'Ο,τι μία πνοὴ ἀνέμου φέρει, ἑτέρα τὸ ἀρπάζει· ἐκάστη ὥρα ἔχει τὴν σκέψιν τῆς, καὶ ἐκάστη νύξ τὸ ὄνειρόν τῆς.

— 'Εκείνη ἣτις ἀγαπᾷ τὸ φᾶσμα, ἐκείνη ἣτις ἀγαπᾷ τὴν σκιάν, ἐκείνη ἣτις ἀκούει τὸν ἀνεμὸν συρίζοντα, καὶ βλέπει τὸν ἥλιον δύοντα ἐκείνη ἣτις προσμειδᾷ εἰς τὸ ἀνατέλλον ἀστρον καὶ χαιρετᾷ τὴν σελήνην, ἐκείνη ἀπωλέσθη πλέον διὰ τὸν φίλον τῆς.

— 'Ο Θεὸς ἔδωκεν δπλα εἰς ὅλους· εἰς τὴν τίγριν τοὺς θύλας εἰς τὸν ὄφιν τὸν ἰόν, εἰς τὸν μὺν τοὺς ὀδόντας, εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν συκοφαντίαν.

— 'Ο *Νεῖλος* κρύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ· πόσαι περιουσίαι δὲν εὐχονται νὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό!

— "Ὡς ἂν εἶχέ τις χρήματα ἱκανὰ ὥστε ν' ἀγοράσῃ ὅλας τὰς πολυμένας συνεδήσεις! νὰ τὰς ἀγοράσῃ ὅσον ἀείζουσιν, καὶ νὰ τὰς μεταπωλήσῃ ὅσον τιμῶσιν αὐτὰ ἑαυτάς.

— Τὰ δάκρυα εἶνε ἡ ἄ-

φατος λαλιὰ τῆς λύπης.

— 'Ο γάμος διαδέχεται τὸν ἔρωτα, ὡς ὁ καπνὸς τὴν φλόγα.

— 'Ο ἐγωϊσμὸς εἶνε ὁ θάνατος τῆς συναναστροφῆς.

— 'Εν ἀπὸ τὰ αἷτια δι' ἃ ὑπάρχουσι τόσον σπάνιοι οἱ εὐάρεστοι εἰς τὰς συναναστροφάς, εἶνε διότι ἕκαστος προσέχει εἰς ὅ,τι θέλει νὰ εἴπῃ αὐτὸς μᾶλλον, παρὰ εἰς ὅ,τι οἱ ἄλλοι τῷ λέγουσι.

— Τὰ σκώμματα εἶνε εὐχαρίστησις ἐπικίνδυνος, εἶνε δάνειον τοῦ ὁποίου ἀναγκαζόμεθα πολλάκις ν' ἀποτίσωμεν τὸ κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων.

— Δυσπιστεῖτε· δυσπιστεῖτε εἰς τὸν οὐρανὸν ὅστις γελά, εἰς τὴν θάλασσαν ἣτις ἠσυχάζει, εἰς τὸν πολιτευτὴν ὅστις πατριωτικίζει, εἰς τὴν γυναῖκα ἣτις σᾶς ἐναγκαλίζεται, εἰς τὴν φίλιαν ἣτις σᾶς λέγει τ' ἀληθῆ. Δυσπιστεῖτε εἰς ὅλα, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς.

ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (Ἰδε σελ. 27)